

м. на западъ отъ градътъ. При днешното ѝ устие нѣма развалини, а отъ тамъ до града се срѣщатъ много, като: капището, което се откри прѣди нѣколко години, близо до каменния вадникъ, и статуитѣ му се занесоха въ София; кулата или «камъка», банята, гробищата, римския пжтъ сж все въ това мѣсто. При построяването дюгенитѣ на Маринчо Петковъ, находящи се въ центъра на градътъ, се откри хамбаръ (складъ) съ просо. При кжщата на Маринъ Тихоловъ, срѣщу дерето, има стари зидове отъ незапомнено врѣме. Въ края на долнитѣ лозя, както и въ самитѣ лозя, има остатъци отъ подземни старини. Тѣзи старини по направата си показватъ, че сж отъ римско врѣме. Обаче, като се вземе прѣдъ видъ, че градътъ е на р. Дунавъ и че още римския императоръ Аврелиянъ е билъ принуденъ да напустне Дакия—Траяна (сегашна Ромжния), поради усиленото нападение на прѣселяющитѣ се народи: хуни, вандали, готи, славяни, българи и др., лѣсно можемъ си обясни защо градътъ е билъ мѣстенъ отъ едно мѣсто на друго. Да не забравяме, че градътъ е билъ и е стратегически пунктъ между най-силнитѣ римски крѣпости *Colonia ullaia Oescus* (с. Гигенъ), засѣлена между II и III вѣкъ слѣдъ Р. Хр. и *Colonia Anqusta* (с. Хърлецъ) на р. Огоста, която е спазила и до днесъ името си отъ римския императоръ Августъ. На изтокъ, близо до града, има едно мѣсто наречено «манастирище»; въ срѣдъ града близо до моста, въ турската махала, това мѣсто пакъ се нарича манастирище и до «Райковото лозе» има теке и гробъ, за което се прѣдполага да е било сжщо манастиръ. Въ единъ старъ хрисовулъ, споредъ Иречека, отъ 1347 год. се говори, че въ имѣннията на орѣховския манастиръ сж живѣли: «па-